

ROBOT OORLOG

www.robotoorlog.nl

Eerste druk 2017

© 2017 Rian Visser, www.rianvisser.nl

© 2017 Uitgeverij Books2download, www.books2download.nl

Omslagontwerp en vormgeving: Rian Visser Grafisch Ontwerp

Omslagillustratie: Guillem H. Pongiluppi, www.guillemhp.com

Redactie: Anna Alberts, www.taaloptimaal.nl

Binnenwerkillustraties: Denny, Arion en Panthera

Dit boek is gezet in het dyslexielettertype Heinemann Special

ISBN 978 94 91647 00 0

Nur 280

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op een andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Rian Visser

ROBOT OORLOG

Geheime kracht

BOEK I

 books2download

Wil je meer weten over Robotoorlog?

Ga dan naar www.robotoorlog.nl
en lees in de schriften van Denny, Arion en Panthera.

Op de website vind je ook een lijst met de betekenis van de namen en een lijst met de Japanse woorden.

Panthera

De robots worden steeds gevaarlijker. Niemand voelt zich meer veilig. Zelfs als de zon schijnt, blijven de straten leeg. De mensen zijn bang. Dat is logisch, maar als niemand iets doet zullen de robots winnen.

Panthera legde zijn pen neer en staaarde voor zich uit. Na een tijdje bladerde hij naar het begin van zijn schrift.

Alleen een jonge dolfijn zal in staat zijn om de verwoestende macht van de robots te breken.

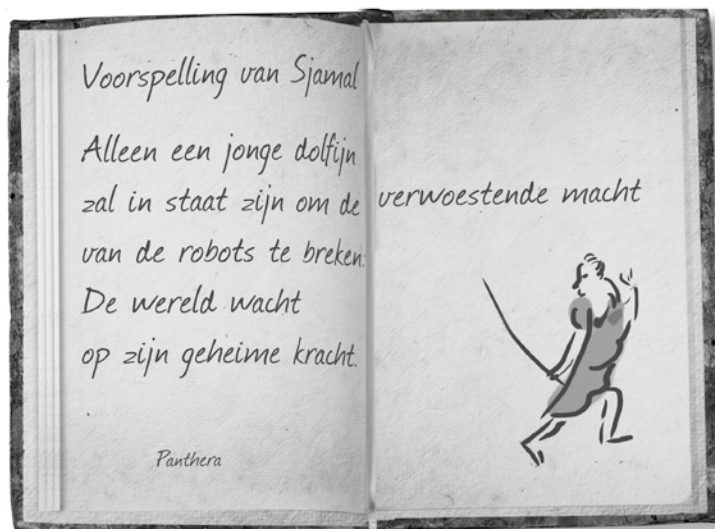
*De wereld wacht
op zijn geheime kracht.*

Dit was de voorspelling van de oude krijger Sjamal. Toen Panthera de woorden voor de eerste keer hoorde, begreep hij er niet veel van. Langzaam was het duidelijker geworden.

De jonge dolfijn was hun enige hoop.

Panthera wist wie ermee bedoeld werd. De jongen was slim en dapper, maar ook jong. Te jong om tegen de robots te vechten.

Met een zucht borg de oude man het schrift op in zijn bureau. Nooit zou hij het zichzelf vergeven als deze jongen iets overkwam.

Denny hurkte naast zijn broertje om hem een knuffel te geven.

'Mag ik mee?' vroeg Flint. 'Gaan we de eendjes voeren?'

'Dat kan niet. Je weet dat het buiten het weeshuis te gevaarlijk is door de robots.'

De kleuter trok zijn onderlip omhoog. 'Ik wil mee!'

'Sorry, Flint.' Denny vond het moeilijk wat hij moest doen als zijn broertje zo verdrietig was. Tussen de middag mochten de grote kinderen even naar buiten. Het was een voorrecht dat Denny zich niet graag liet afnemen.

Gelukkig kwam Chyta hem te hulp. Ze duwde een zak oud brood in zijn handen en verzamelde de kleuters om zich heen. 'Jongens, Denny gaat voor ons de eendjes voeren. Zingen jullie met mij mee?' Ze begon een vrolijk liedje te zingen. Ondertussen waggelde ze als een eend door de kinderkamer.

Denny glimlachte. Chyta was een lieve leidster en een echte actrice. Terwijl de kleuters als kuikentjes achter haar aanliepen, sloop hij weg.

Bijna had hij spijt. In de speelkamer heerste soms nog het fijne, vertrouwde gevoel dat hij zich van vroeger herinnerde. Van de tijd dat zijn moeder hem verhalen voorlas en dat zijn vader hem leerde schaken. Van de tijd dat Flint geboren werd. De wereld had nog veilig geleken. Toch dreigde er al veel gevaar.

In de gang wachtte Arion. Hij woonde pas een paar dagen in het weeshuis en ze deelden samen een slaapkamer. Denny en hij waren ongeveer even oud en meteen vrienden geworden.

Grinnikend hield Denny de zak met brood omhoog. 'We moeten de eendjes voeren.'

Arion grijnsde. 'Spannend!'

Er waaide een gure wind. De beuken in de straat hadden bijna al hun bladeren verloren. Hun kale takken leken op grillige tralies voor de grauwe gevels.

Om de hoek van de straat kwamen ze in het winkelgebied. Denny bleef even staan kijken bij de etalage van een sportzaak. Er hing een rood ski-jack. Normaal kreeg hij elk jaar een nieuwe winterjas, maar dit was geen normaal jaar.

Denny keek naar zichzelf in de ruit. Hij was iets kleiner dan Arion. Hij had een donkere huid en sluijk, zwart haar. Vroeger zat het altijd netjes in een scheiding. Nu haalde hij 's ochtends alleen zijn hand erdoorheen.

Arion had een lichtere huid en wilde, rode krullen, die hem een nonchalant en stoer uiterlijk gaven.

Denny's vriend gaf een ruk aan zijn mouw. 'Pas op.' Denny wendde zijn blik van de winkel af. 'Wat is er?' 'Daar staat een *nepper*,' fluisterde Arion.

Onmiddellijk voelde Denny kramp in zijn maag. Voorzichtig keek hij rond. Neppers waren robots die precies op echte mensen leken. Niemand wist hoelang ze al bestonden. En niemand wist hoeveel het er waren.

De eerste nepper die ontdekt werd, was een populaire presentator. Voor zijn televisieprogramma interviewde hij mensen op straat. Tijdens een uitzending werd hij aangevallen door een hond. Uit de wond op zijn arm kwam vreemd genoeg geen bloed. De man probeerde zijn arm voor de camera te verbergen, maar dat was te laat. Miljoenen kijkers zagen de metalen buisjes zitten.

Aan de overkant van de straat schuifelde een gekromde, oude man langzaam vooruit. Bij elke stap leunde hij zwaar op een stok. Denny had hem vaker gezien. Zijn huid was donker, hij had een baard en was gekleed in een zwarte, wijde broek en een witte jas.

'Dat is geen nepper,' zei Denny. 'Ik kom die man hier vaker tegen.'

'Ik bedoel die andere,' fluisterde Arion. 'Bij de bushalte.'

Toen pas zag Denny de slanke gestalte in het glazen bushokje. Hij stond zo stil, dat je hem nauwelijks opmerkte. Zijn hoofd draaide mechanisch van links naar rechts, net als een radar die de omgeving scande.

'Weet je het zeker?'

Arion haalde zijn schouders op. 'De bus is net geweest, dus wat doet hij daar? Het lijkt alsof hij op iemand wacht.'

Op dat moment kwamen er drie meisjes uit de supermarkt. Het waren Tilia, Amber en Iris. Zij woonden ook in het weeshuis. Denny was blij dat hij Arion had. Nu hoefde hij niet meer mee om parfum of make-up uit te proberen.

Zijn vriend trok opnieuw aan zijn mouw. 'Kijk, hij gaat iets doen!'

De nepper stapte uit het bushokje en hield de oude man tegen. Zijn hand verdween even in zijn jaszak en ineens glinsterde er een mes.

Denny opende zijn mond om hulp in te roepen, maar er kwam alleen een kleine hoge piep. De angst verlamde zijn spieren en zijn schoenen leken vastgeplakt aan de straatstenen. Het enige wat hij deed, was hard knijpen in de zak met oude boterhammen. Hij voelde zich net zo machteloos als die verschrikkelijke keer ... Die dag toen zijn ouders omkwamen ...

Vanuit zijn ooghoeken zag hij de meisjes weggrennen.

Arion drukte zijn gezicht tegen Denny's rug.

Denny dwong zichzelf om te blijven kijken. De oude man had vast familie. Iemand moest die straks vertellen wat er gebeurd was.

De grijsaard hief zijn gezicht op naar de robot. Hij zei iets onverstaanbaars.

De robot deed nog een stap dichterbij en toen stak hij met een emotionele uitdrukking het mes naar voren.

Denny verwachtte dat de oude man bloedend in elkaar zou zakken, maar tot zijn verbazing gebeurde er iets anders. In een flits draaide de grijsaard opzij, zodat hij naast de robot stond. Het mes schampte langs zijn lichaam. Hij pakte de pols en met een zwierige beweging draaide hij om zijn as.

Toen de nepper de beweging wilde volgen, klapte zijn pols dubbel en zakte hij op zijn knieën.

Oei, dat moest pijn doen. Onwillekeurig siste Denny tussen zijn tanden.

'Wat gebeurt er?' vroeg Arion.

'De nepper. Zijn pols ...'

Helaas veerde de robot meteen weer omhoog. Van zijn gezicht was niets af te lezen. Natuurlijk. Neppers hadden geen gevoel.

'Is er bloed?' piepte Arion met dichtgeknepen ogen.

'Nee ...' antwoordde Denny. 'Nog niet.'

Opnieuw stak de robot met het mes. De grijsaard bewoog precies op tijd. Pas toen het mes hem bijna raakte, draaide hij weg.

Slim, dacht Denny. Als hij te vroeg reageerde, kon de nepper hem volgen. Maar hij had ook niet veel langer moeten wachten.

De robot probeerde steeds opnieuw te steken. Elke keer was de grijsaard hem te slim af. Hij bewoog snel en haast onzichtbaar. Doordat hij een lange jas droeg, kon je zijn benen niet zien.

‘Die oude man is echt supersnel,’ fluisterde Denny. ‘Kijk dan!’

Op het moment dat de robot voor de zoveelste keer zijn mes hief, gluurde Arion tussen zijn oogleden.

‘Ik kan er niet tegen,’ jammerde hij.

Denny raakte echter steeds meer geboeid. Hij begreep er niets van. Eerst schuifelde de oude man als een slak voorbij en nu vocht hij als een krijger. Met zijn stok blokkeerde hij elke aanval van de robot zo rustig, dat het leek alsof hij van tevoren al wist wat er zou gebeuren.

Ineens bukte de oude man en hij raapte iets van de grond.

Bij de volgende aanval stapte hij naar voren en bewoog het voorwerp voor het gezicht van nepper omhoog.

Toen de robot het ding met zijn blik volgde, liet de man het los, zodat het in het oog viel.

De robot bracht beide handen naar zijn gezicht. Misschien wilde hij met de sensoren op zijn vingers voelen of het oog kapot was?

De grijsaard reageerde meteen. Hij pakte de pols van

de nepper en met een korte ruk stootte hij diens mes in het oog.

‘Zijn gezicht is geraakt!’ fluisterde Denny.

‘Van de man?’ vroeg Arion.

‘Nee, van de robot.’

‘Is er bloed?’

‘Robots kunnen toch niet bloeden? Maar het oog ...’

Denny zweeg even.

‘Wat is er met het oog?’

‘Het zit op de punt van het mes. De robot houdt het omhoog en kijkt er met zijn andere oog naar.’

‘Ah,’ kreunde Arion en hij kneep in Denny’s arm. ‘Zeg alsjeblieft niets meer.’

Er klonk een knal en daarna zag Denny een steekvlam. De robot zakte in elkaar.

Het vuur doofde snel en op de plek van de robot lag nu een hoop schroot.

‘Hij is weg,’ zei Denny.

‘De oude man?’

‘Nee, de robot. Hij heeft zichzelf vernietigd!’

‘En die man?’ piepte Arion.

‘Die mankeert niets.’ Denny draaide zich om naar zijn vriend. ‘Gaat het wel? Je ziet lijkbleek.’